

heemkundekring

DE
VONDER
asten-someren

SEPTEMBER 2012
18^e JAARGANG NR. 3

Redactie:

Ad Verrijt, Hemelberg 59, 5721 CP, Asten
☎ 0493-688388 ✉ a.verrijt@kpnplanet.nl
Anneke Blankennagel, Jac Jöris,
Ricus van Neerven en Gerard ten Thije

Penningmeester:

Bert de Lau,
Beatrixlaan 9, 5711 AM Someren. tel. 493137.
Rek.nr. 14.80.77.897.

Gezinsabonnementen: HKK “De Vonder” € 30,00 per jaar.
Opgeven bij het secretariaat of het Heemhuis,
Molenstraat 10 te 5711 EW Someren

ISSN 1387-2079

INHOUD

Van de redactie	pag. 3
40 jaar De Vonder	pag. 4
Hoe rekende men vroeger ?	pag. 7
Vijf bewogen jaren rondom ons Missiehuis(6)	pag. 11
Opa 800 jaar	pag. 16
Relatie kapel van Ommel en familie van Reest	pag. 20
De verschijning van Jan van Reest op een feest	pag. 22
Te voet dur Aasten deel 13	pag. 25

Kasteel Asten- Heusden 1941

foto: uit de verzameling Adrie Mennen

Van de redactie

Ad Smulders mag dan geen voorzitter geweest zijn, hij was de jaren door het boegbeeld van de vereniging. Wij zijn daarom heel blij met zijn virtuele wandeling door de 40 jaren dat hij er bij was. Vaak half ondergronds maar ook bovengronds. Bedankt.

Tegenwoordig hebben we het uitbesteed aan die kleine apparaatjes, voor maar het rekenen heeft al een hele lange geschiedenis met oudere hulpmiddelen. Na de Romeinen nu de Arabieren.

En wie denkt dat de oorlog voor de Missiezusters geruisloos is verlopen, moet het vervolgverhaal van Ama Nescio maar eens lezen.

De genealogische opa van Toon Hoefnagels wordt 800, en dat kunnen er maar weinig zeggen. Een interessante familiegeschiedenis De geschiedenis van de Maria van Ommel is in onze contreien genoegzaam bekend, maar wie broeder Jan van de Reest is, weet bijna niemand. Het verhaal is daarom de klapper van deze maand en een uitdaging aan andere families die misschien ook zoiets kunnen opdiepen. Het verhaal van broeder Jan van Reest is een even wonderlijk vervolg op de pendel van het beeld van Ommel naar Keskensboom. Met een even groot waarheidsgehalte, je zult maar zo'n Jan in de familie hebben. Bedankt John en Ine.

Wie te voet dur Asten gaat, raakt nooit uitgepraat, zeker Piet Feyen niet. Tot het laatst toe boeiend.

En als slot hadden we het geslacht vèerreke van Jan van de Mortel willen opvoeren, maar hij moet helaas blijven hangen tot de slachmaand.

Wij hopen dat u de Vonder met veel plezier zult lezen.

Gerard ten Thije

Herinneringen aan 40 Jaar De Vonder door Ad Smulders

Van Ad Verrijt kreeg ik het verzoek een stukje te schrijven over de geschiedenis van Heemkundekring De Vonder ter gelegenheid van het 40 jarig bestaan.

Zoals met veel gebeurtenissen was de oprichting van onze kring een samenloop van toevalligheden.

De oprichting

Voor mijn werk bij de Waterleiding Oost-Brabant was het mijn taak om op zeker moment een onderzoek te doen naar de watervoorziening van Esbeek. Hierbij kwam ik in contact met de heer Eijsbouts en in een gesprek vertelde ik hem dat een van mijn volgende opdrachten het onderzoek naar de watervoorziening van Someren zou worden. Hij vertelde mij toen dat zijn schoonzoon in Someren hoofd van de basisschool was en dat die ook geïnteresseerd was in archeologie. Hij raadde mij aan contact met hem op te nemen. In deze nieuwe standplaats Someren kwam ik weer in contact met de heer Eijsbouts die mij vertelde dat de heemkundekring die hier ooit geweest was niet meer bestond. De oorzaak van het ter ziele gaan van de heemkundekring is mij niet bekend.

In het nabij gelegen Heeze was wel een kring waarvan ik toen lid ben geworden. In Someren kwam ik in contact met de heren Martien van Kuijck en Gerrit Snoek die beide ook geïnteresseerd waren in archeologie en heemkunde.

Op een avond zijn beide heren met mij meegegaan naar een lezing van de kring Heeze-Leende-Zesgehuchten. Op de terugweg stelde Martien mij de vraag waarom er in Someren eigenlijk geen heem-

kundekring was. Het antwoord was duidelijk. Wij moeten er zelf dan maar een oprichten.

Met vereende krachten brachten we de nodige mensen op de been en een lid van de kring Heeze-Leende-Zesgehuchten, die ook lid was van Brabantsheem, een overkoepelend orgaan van heemkundekringen, hielp ons bij de oprichting.

Onze eerste bijeenkomst was in het restaurant De Hoijse Hoeve, waar een lid van Brabantsheem een lezing hield over het doel van een heemkundekring. We hadden de heer Eijsbouts ook uitgenodigd, doch die was zo teleurgesteld over het teloorgaan van de vorige kring dat hij afzag van deelname.

De begintijd

Al vanaf het begin waren we in de ban van de naoorlogse tijd. Er werd in die tijd veel opgericht waarbij onze deelname werd gezocht. Bijvoorbeeld bij de oprichting van het Klok en Peelmuseum. Hierbij denk ik aan de architect Janus van Heugten en aan Pierre Schriks die bezig waren met de oprichting van het museum en zich verkiesbaar stelden voor ons bestuur.

Verder was Antoon van Asten uit Asten, ook lid van de kring Heeze, ook van onze kring lid geworden. Een aanwinst, want Antoon was een kei in het transcriberen van oud schrift. Hij heeft velen geholpen om zich deze kennis eigen te maken. Onze eerste voorzitter was Mevrouw Huisinga die vele jaren onze kring heeft geleid. Verder waren er de heer en mevrouw Pieck die op de Boomen woonden. Mevrouw Laura Pieck zat ook in het bestuur.

Haar man Joop had in die tijd een schrijven uit doen gaan over het kleine gehucht Boomen, dat er op neer kwam dat Boomen een beschermd dorpsgezicht moest worden en dat de boeren maar eens moesten ophouden met boeren. Dit bracht natuurlijk een rel teweeg, zo erg dat een van de jongeren uit de buurt bij het uitrijden van de mest bij het passeren van de auto van Joop Pieck even de afsluiter van de mestkar opentrok zodat de auto onder de mest kwam te zitten. Niet mooi natuurlijk, maar het werd nog erger. De bewoners van

Boomen verklaarden Joop Pieck dood en niemand die hem nog groette. Dat heeft hem veel pijn gedaan.

We hebben als kring alle mogelijkheden aangegrepen om deze toestand op te klaren.

Gelukkig is het contact met de echte Somerenaren nu goed en zijn er velen lid van De Vonder, de verbinding tussen de twee gemeentes Asten en Someren.

Frans Goossens was onze penningmeester.

Enige jaren geleden hebben we de heemdagen georganiseerd en elk jaar maakt de kring een excursie mogelijk.

Huisvesting

Aangezien we in het begin geen eigen huisvesting hadden hebben we gebruik mogen maken van de Appelhut van ons lid Harrie van Asten, voor het houden van de bestuursvergaderingen.

Van de gemeente kregen wij het verzoek het materiaal van de voormalige heemkamer, dat opgeslagen lag in het gemeentehuis, bij gebrek aan ruimte daar, te verzorgen. Ook dit materiaal kreeg een (tijdelijke) plaats in de schuur van Harrie. Later kregen we van de gemeente de beschikking over de woning naast de bibliotheek als Heemhuis.

Tenslotte is het nog waard te vermelden dat de nog jonge kring het op zich nam de jaarlijkse heemdagen te organiseren op verzoek van het hoofdbestuur van Brabantsheem.

Nawoord van de auteur:

Zoals ik reeds vermeldde kreeg ik van den Heer Verrijt het verzoek iets te schrijven over de beginfase van de Heemkundekring, ik heb me toen niet gerealiseerd dat je op mijn leeftijd wel eens last kunt hebben van gebrek aan geheugen. Dat dan juist het spreekwoord geldt dat geschiedenis wordt gemaakt door veelal dingen welke slecht waren, terwijl het goede niet aan bod komt. Zo is ook nu bij

mij helemaal door het hoofd gegaan dat mevrouw Huisinga een van de eerste voorzitters was die aan onze kring gestalte gaf. Zoals ik reeds memoreerde: “het goede maakt meestal geen geschiedenis.” Ze heeft tot haar vertrek uit Someren leiding gegeven aan de kring en werd opgevolgd door Pieternel Friesen.

Die wilde aftreden voor haar termijn verstreken was omdat een ander lid van het bestuur niet wilde dat zij degene was die het boekje over de Somerense Brandweergeschiedenis moest aanbieden aan de Burgemeester van Someren.

Dit alles is in grote trekken de geschiedenis van onze kring. Gelukkig zijn we nu zo ver dat we gezamenlijk met Asten een kring hebben en dat gaat goed.

Hoe rekende men vroeger? (deel 2)

De Romeinen konden van alles maar hun rekenen met die Romeinse letters was toch wat onhandig. We zijn daar nu gelukkig van af dank zij de Arabieren die het ook weer van de Indiërs hadden afgekeken.

De invloed van de Arabische wereld

Tijdens de Renaissance gingen de cultuuruitingen van de Grieks-Arabische wereld onze westerse cultuur sterk beïnvloeden. Dit is met name cruciaal geweest voor de ontwikkeling van onze latere rekenkunde, die op tien cijfers en niet op alfabetische letters ging berusten. In het huidige Midden Oosten was in de loop van de eeuwen een nieuwe vorm van rekenkunde gegroeid die we nu als de Indo-Arabische rekenkunde aanduiden. Voor meer complexe astronomische vraagstukken ging men zich steeds meer van deze nieuwe vorm van rekenen bedienen. Hoewel ons rekenen dus Indische wortels heeft, werd het systeem vervolmaakt door de Arabische geleerden, vandaar dat men van het Indo-Arabische systeem moet spreken. Vooral na de Kruistochten werd de samenwerking tussen West-Europa en het Midden-Oosten geïntensiveerd. Grote handelssteden als Florence, Venetië, Pisa dankten hun welvaart vooral aan de Le-

vant-handel. We hebben onze huidige manier van rekenen dus te danken aan het contact met de Arabische wereld, vandaar dat wij onze cijfers wel Arabische cijfers gingen noemen. Dit is echter in feite onjuist, omdat de feitelijke bakermat in India ligt.

Hoe is de Indo-Arabische rekenkunde tot ontwikkeling gekomen? De rekenkunde stond door de astronomie in India reeds vroeg op een hoog niveau. Dit astronomische rekenen vroeg complexe berekeningen. Reeds in het vroeg-middeleeuwse India (ca de 5e eeuw na Christus) wordt aan het daar gangbare Brahmi-systeem het cijfer 0 toegevoegd, waardoor men met 10 verschillende cijfers alle denkbare getallen doeltreffend en snel kon schrijven. De basis van

deze nieuwe getallensystematiek was dus de uitvinding van het cijfer nul, in het Arabisch aangeduid met het woord Sfr (spreek uit: siffer) dat later tellen, voortellen, getal betekent, maar het is ook de stam van het woord boek, schrijven, vertellen enz. Kortom: dit woord Sifr

zal later in ons woord cijfer voortleven. Groot voordeel van de Indische rekenmethode was dus dat men met deze methode heel snel complexe berekeningen kon maken. Rond 775 drong deze vorm van cijfermatig rekenen ook in de Arabische wereld door waar de Griekse methode van rekenen nog gangbaar was. Zeer belangrijk was het rekenboekje: het rekenen met de Indiase cijfers van Mohammed ben Musa al-Khorezmi, dat rond 825 verscheen. Hij gebruikte hier bij het cijferwerk de nieuwe getallen-symbolen die de grondslag van onze notatie 1, 2, 3, 4, enz zou worden maar ook van onze Arabische schrijfwijze. Deze oude Indische symbolen zijn in het huidige Arabische taalgebied nog steeds gangbaar, in Europa is de cijferschrijfwijze verder geëvolueerd. Het rekenboekje van Mohammed ben Musa al-Khorezmi zou in de Arabische wereld maar een bescheiden impact krijgen. In de Arabische wereld bleef men immers lang vasthouden aan het zestallig stelsel. Voor het delen met 2 en 3 is dit zestallig stelsel praktischer dan het tientallig stelsel. Het rekenboek van Mohammed ben Musa kreeg pas zijn volle betekenis toen zijn rekenmachine in Spanje in het Latijn werd vertaald. Zoals bekend waren tijdens de Arabische periode (dus voor de conquista) de Spaans- Moors-Joodse steden (Toledo, Granada, Cordoba) haarden van geleerdheid en cultuur. Het waren echter Westerse handelslieden, bankiers en wetenschappers die de betekenis van het werk van Al-Khorezmi gingen inzien. Zij moesten complexe berekeningen maken en ze ontdekten dat de Arabisch-Indische rekenmethode aanzienlijk bruikbaar was dan de Romeinse. Bovendien kon men de op papier uitgevoerde berekeningen nog eens controleren hetgeen bij de abacus niet mogelijk was. Vandaar dat men in deze kringen geleidelijk overschakelde naar de Indo-Arabische rekenmethode. De “abacisten” (de rekenaars op lijnen) moesten het, om het maar eenvoudig te zeggen, dus afleggen tegen de “algoristen” (rekenaars die met Indo-Arabische cijfers rekenen).

De doorbraak van het Indo-Arabische systeem van rekenen (cijferen) in onze Westerse wereld begint vanaf de 12e tot de 14e eeuw. Dit succes was te danken aan de gelukkige combinatie van een aantal samenlopende factoren zoals de noodzakelijkheid om bij de handel

een goede boekhouding te voeren waarbij men getallen schriftelijk kon vastleggen en controleren. De internationalisering van de handel vooral ook in het Midden Oosten was ook een belangrijke factor. De opkomst van de drukkerij heeft er bovendien toe bijgedragen dat rekenboekjes een snelle verspreiding kregen. De Arabische rekenkunde werd bovendien het zuurdesem van de wetenschappen waardoor vakken als natuurkunde, astronomie en geometrie zich krachtig konden ontwikkelen. Er moesten echter eerst nog heel wat problemen overwonnen worden alvorens het zover was. Een heikele zaak bij de toepassing van de Indo-arabische rekenmethode was dat men aanvankelijk moeite had met de cijfersymbolen. Er waren diverse schrijfwijzen van de cijfers gangbaar. Om fraude tegen te gaan werd in Florence het gebruik van Arabische cijfers een tijdlang zelfs verboden. Een belangrijke wegbereider voor de nieuwe rekenkunde was Leonardo van Pisa, (ook bekend als Fibonacci). Hij zou de eerste belangrijke mathematicus van de nieuwe tijd worden. Leonardo was zoon van een koopman en hij werd door zijn vader naar een bekende school in de stad Bougie (Noord Algerije) gestuurd om daar het rekenen te leren. Vermoedelijk had zijn vader in die stad zakelijke relaties. Toen hij weer in Italië terugwas, schreef hij het boek *Liber abaci*, (1202) over het rekenen met de nieuwe cijfers. Dit boek was voor veel mensen te moeilijk zodat het slechts langzaam ingang vond. Door het boek van Leonardo Fibonacci raakten op den duur veel kooplieden er van overtuigd dat het Arabische systeem een oplossing voor hun boekhoudkundige problemen bood. Hierdoor zouden uiteindelijk de Romeinse cijfers en de rekenborden in de zakelijke en wetenschappelijke sfeer door het Indo-arabische rekensysteem worden vervangen. Na de ontwikkeling van de boekdrukkunst werd de veelvormigheid van de cijfersymbolen gestandariseerd tot de manier waarmee wij onze cijfers kennen. In oude geschriften herkent men bij de geschreven letters nog enigermate de Indo-arabische oorsprong. In de 16e eeuw verscheen een groot aantal rekenboeken, ook in Nederland. Een naam die hier moet worden vermeld is die van de Amsterdamse hoofdonderwijzer Willem Bartjens (1569-1638). Hij publiceerde in 1604 het eerste (volks) rekenboek *Cijfferinghe*. Het opzeggen van de tafels tot tien kwam toen in de schoollokalen in zwang. Dit boek van Bartjens

zou gedurende de volgende eeuwen vele herdrukken beleven. Bartjens werd in 1618 Francoyse schoolmeester in Zwolle. (Hij werd leermeester aan de Franse school)

“Het klopt volgens Bartjens” zou in het Nederlands een standaarduitdrukking worden. De laatste heruitgave van Bartjens rekenmethode verscheen in 1853, meer dan twee en een halve eeuw nadat de eerste druk het licht zag.

Vijf bewogen jaren rondom ons Missiehuis.

deel 6

Ama Nesciri (zr Juliana zaliger) vervolgde haar oorlogsverhaal in dagboekvorm. Onder het devies Ad majorem Dei gloriam, tot meerdere eer van God. Niet de oorlog natuurlijk maar wel haar verslag!

Dinsdag 5 September 1944

Zouden dat de Engelsen zijn.....?

Roerloos lig je s' nachts in bed te luisteren, als 't een ogenblik stilte is, tussen het kanongebulder (of wat het ook zijn mag) en 't geraas van de voorbij trekkende voertuigen.

Zouden 't de Engelsen zijn? Gisteravond waren ze al in Valkenswaard. Vandaag worden ze in Asten verwacht. Breda is gevallen. De N.S.B. houdt zich taai.

In Asten en Someren hebben ze zelfs nog 'n nieuwe burgemeester aangesteld “voor twee dagen! “

Maar ook de Nederlanders zijn in de weer. H.M. heeft gesproken. Prins Bernard opperbevelhebber van 't Ned. leger benoemd.

De Duitsers vluchten!! O, die sippe moede gezichten, de jonge broekjes die “nach Hause“ trekken!!

Dat is dus 't overschot van dat machtige leger dat hier met Pinksteren 1940 doortrok. Wat een thuiskomst! En dan Duitser zijn!

Maar hebben ze hun Duitse hart nog wel zo hoog? Hoeveel worden er niet gesnapt in burgerpakjes die het vechten moe zijn? Eén wilde er zelfs bij een boer zijn geweer verkopen!

't "Deutschland über alles!" is verstomd!

Woensdag 6 September 1944

Wat 'n nacht ! Je schrikt wakker van 't oorlogsgedonder en als door 't raampje kijkt is de nachtelijke hemel vuurrood. Enige ogenblikken dan valt de duisternis weer in.

Weer 'n slag! 't Huis davert, de muren schudden. Zou je er uit komen? Weer 't oplaaien van 'n vuurgloed, nu heviger, feller. Je staat maar op; van slapen komt toch niets. De meeste zusters van St. Franciscus slaapzaal zijn al beneden. In de gang staan de novicen ook al tussen de zusters ingedrongen, om de bedden van de zieken heen, die we uit voorzorg maar uit de hal hebben binnen gehaald.

In 't voorbij gaan ving m'n oor 'n enkele zachte, zenuwachtige snik. Zeker de novicen, die zijn zo bang tegenwoordig. Zuster Leonida, bidt maar voor, 't ene rozenhoedje na 't andere, gelukkig duurde 't helse lawaai niet lang, en onder het derde rozenhoedje verdween ik in de richting van m'n strozak. 'k Heb nog enkele uren stevig geslapen. Maar na de geschiedenis. De grote vlucht van de Duitsers is voorbij. 'n Klein gedeelte is achtergebleven met wat mitrailleurs, om achter het kanaal - als verdedigingslinie nog wat weerstand te bieden. Maar ze zeggen zelf : "We kunnen niets ".

Gisteren rond vijf uur zouden ze de bruggen laten springen - gisteravond laat was 't nog niet gebeurd. De patriotten hielden een oogje in 't zeil, - om als ze konden - het nog te beletten. In Liessel en op andere plaatsen hebben ze de arbeidskampen leeg gelaten de chefs in verzekerde bewaring gehouden.

Het Engelse leger dat in Limburg is in gevallen is reeds door getrokken tot in Duitsland. De andere tak is over Brede naar Rotterdam.

Verdere berichten ontbreken nog.

Zr. Margaretha en Henrica gingen weldoende rond.

Donderdag 7 September 1944

De berichten zullen wel blijven ontbreken : geen post, geen telefoon of telegram, geen Oranje zender zelfs; er heerst een geweldige spanning. In Someren gaan de mensen naar Breda om de Engelsen te zien! Om te kijken of 't wel echt waar is.

De “grote vlucht “ van de Duitsers schijnt nog steeds niet af gelopen. Vanaf den vroege morgen zijn ze hier langs gekomen. ’n Ordeloze, natte, vieze, dievenbende. Ze plunderen wat ze krijgen kunnen. De mensen zijn met de doodstraf bedreigd als ze niet geven wat er gevraagd wordt.

Vanmorgen waren ze er ook al haast vandoor met ons grote varken. ’t Was gelukkig te zwaar voor twee man om ’t op een wagen te krijgen. Op ’t ogenblik is ’t nog hier; tot er misschien weer een komt en er zin in krijgt ! En als ze ’t hebben gaan ze ‘r geld voor maken. Bij zr.

Wilhelma thuis hebben ze ’n paard gekocht voor f 200.

Wanneer zal er een eind komen aan de plunderingen ?

Ondertussen weten de Duitsers zelf niet waarheen. Eén vroeg er, of de Engelsen ze nog niet hadden ingesloten. Dat zal ook wel niet veel meer schelen als het geheim berichtje waar is, dat Boxmeer en Venlo gevallen zijn. ’t Stukje daar tussen nog, en de kring is klaar.

Intussen hoort men in de verte nog veel schieten en bombarderen, ’t gevecht is dus nog ergens aan de gang.

De Engelsen zitten al in Echt! Dus de Kweek is vrij!!

Vrijdag 8 September 1944

Als ’t maar waar is! Want alle berichten worden tegengesproken. De Duitsers weten schijnbaar niet hoe ze het hebben. Wij evenmin. De Oranje – zender zegt voor Nederland geen bericht! De Duitse zender zegt : Aanval van Engeland op Holland mislukt. Waarom laten ze dan de munitie in de lucht vliegen?

Zaterdag 9 September 1944

Stilte, teleurstelling, hoop, verwachting !

Zondag 10 September 1944

We worden gewekt door ’n vlucht Engelsen

In Delft zijn de Duitsers weg; de landmacht is er Heer en Meester. Zo zal het op de meeste plaatsen zijn.

Woensdag 13 September 1944

De Duitsers hebben ons met 'n bezoek vereerd. 't Hele bos staat vol auto's wagens, Duitsers etc.

't Kanongebulder komt wel dichterbij, maar niemand weet precies waar de Engelsen zitten, de een fluistert: Weert. De ander heeft gehoord: Eindhoven – Stratum.

Wij wachten ondertussen nog op de bevrijding die langer uitblijft dan we gedacht hadden. In Liessel is de kapelaan weg; als hij binnen drie dagen niet terug is, wordt de pastoor dood geschoten en nog vijftwintig der voornaamste ingezetenen "gepakt". De mensen zijn doodsbang.

Heel in de verte hoor ik 'n noodklokje luiden

Zaterdag 16 September 1944

Gisteren Moeders naamfeest in alle stilte... niet gevierd, maar toch herdacht. De viering is uitgesteld tot minder angstige tijd.

In de politiek nog steeds hetzelfde liedje: de Engelsen spelen verstopperij en de Duitsers krijgertje. De V 2 is nu afgelopen! Wat nog achterblijft van 't fiere Germaanse ras, is alleen nog een verzameling dieven en rovers met SS op de kraag, zegt men!

Hoewel Moeder Gertruda uit Moergestel schreef dat er nog veel goede D. waren.

De meningen daarover zijn verdeeld. Onze Eerw. Vader zegt ondertussen dat de beste niet deugen!

Al wat ik er zelf van heb gezien is : dat ze graag in het openbaar zonnebaden nemen en pakken wat ze krijgen kunnen, al hebben ze dan nog zo'n eerlijk gezicht, volgens zr. Bonaventura. Ze haalde op verzoek van zo'n groene, en op de besliste verzekering dat hij hem terug zou brengen 'n strozak van de slaapzaal. Zelfs toen de mof met auto en strozak en al verdwenen was, dacht ze nog dat ie de strozak nog wel zou komen terugbrengen. Zalig de eenvoudige!

Wat er ondertussen in de wereld gebeurt is ons even onbekend als Gods raadsbesluiten.

Je hoort 't knallen van wat in de lucht vliegende bruggen en sluizen (Die van de Z.Willemsvaart allemaal behalve sluis 11), wat vliegma-

chines, nog 'n enkele auto die over de weg davert, wat kanongebulder, of iets wat daarop lijkt tenminste in de verte, dat is alles wat je hier in Asten hoort.

Nee één ding is voor zekere waarheid verteld: dat Maastricht gevallen is en daar de Nederlandse driekleur weer wappert! Moge de Sterre der Zee Nederland beschermen!

Wordt vervolgd

Opa wordt 800

Ooit zullen mijn voorouders van Hoefnagels' kant ergens in onze streken hebben gewoond aan het begin van de dertiende eeuw. Maar ik weet bijna zeker dat het nog niet in Asten was, omdat onze stam pas in 1492 vanuit Gemert naar Asten en wat later naar Someren is gekomen. Over mijn opa's van vóór dat jaartal zou ik dus in de geschiedenis van Gemert moeten gaan neuzen en dat is niet de bedoeling.

Het was een geslacht van molenaars dat naar hier kwam en in Gemert waren ze vaak ook nog bestuurders van de gemeente. Meester Van Asten heeft die stamboom ooit uitgewerkt, maar dat eerste begin heeft hij niet helemaal kunnen blootleggen. Wel zegt hij met stelligheid dat alle huidige Astense Hoefnagelsen afstammen van die ene Gherith Hoeffnaeghel die in 1492 met zijn familie naar hier is gekomen vanuit Gemert. Vanaf die tijd zitten daar dus al mijn opa's tussen.

In 1589 vertrekt Wouter Hoefnagels naar Someren en wordt daar mulder, *de molder* in aangepaste taal. Hoe dat in het begin precies is gegaan, weet ik niet, maar niet veel later is ook de molen in Asten in handen van een Hoefnagels.

Deze situatie blijft op beide plaatsen duren tot 1718. Enkele generaties lang worden de twee molens bezet door deze familie, vaak vader en zoon. Jammer dat ik ze vanaf die tijd niet allemaal heb gekend. Was dat wel zo geweest dan was het gemakkelijk geweest om al deze stamhouders te beschrijven. Toch is er wel een lijn te trekken vanaf 1656, want dan gaan we in rechte lijn naar het heden met de hulp van meester Van Asten. En zo kan het dat opa toch nog 800 jaar oud wordt, want veel van hen kwamen tot boven de 80 jaar.

De familie in ons peelgebied breidt zich uit, al wordt de rechte lijn van daarnet echter één keer onderbroken. Dan komt er een valse wind de familie binnenwaaien. Het is in de tijd dat een paar familietakken

verhuizen naar elders en de enige overblijvende Hoefnagels die voor nageslacht kan zorgen, is dochter Henrica in 1762. Gewild of ongewild pakt zij de rechte draad van de familie weer op. Deze spinster krijgt een verhouding met ene Lambert Wiek en daar komt Joannes uit voort. Geen Hoefnagels zult u zeggen en dat klopt. Het komt echter goed, mede omdat de flirt maar korte tijd duurt en Henrica haar zoon gewoon Hoefnagels heeft genoemd. Hij wordt zo de redder van mijn serie opa's, waar dus stiekem een oma tussen zit.

Dan gaat het hard. De familie breidt zich nog verder uit door het grote aantal kinderen per gezin, negen à tien kinderen, of meer, is in de volgende generaties heel gewoon. Daardoor ze groeit uiteen. In het dagelijkse bestaan is het een volk van werkers, vooral van landbouwers, maar ook van schoenmakers en kasteleins.

Foto ± 1895 café Hoefnagels, met eigenaar Jan Hoefnagels voor de deuropening en rechts Willem Hoefnagels

Vaak gaan de beroepen trouwens samen, boer en kastelein bijvoorbeeld. Toch eerbare beroepen waar mijn opa's de kost mee verdienen. En zo kom ik bij mijn eigen opa (1873) die ik goed heb gekend, want wij woonden bij hem in de buurt. Ik kan me nog herinneren dat opa Hoefnagels 80 jaar werd. Het is in december, maar wat voor dag herinner ik me niet meer. Ik ben 13 en voel me al een hele vent die zojuist de nog altijd betreurde R.K. Lagere Jongens School op de Markt heeft verlaten.

Een spetterend feest wordt het overigens niet, dat is niet de gewoonte in die tijd. De armoede eist zijn tol, ook op de kleine boerderij van opa aan de Wolfsberg. Maar iedereen is arm waardoor dat minder invloed heeft op het dagelijkse leven dan we nu soms kunnen geloven. Op het bedrijf werkt hij met twee van zijn zonen en hij doet zelf het huishouden. Zijn echtgenote is al jaren geleden gestorven evenals een paar kinderen. Mijn eigen vader voelt niets voor het boerenleven en zoekt elders een kostwinning. Opa blijft in zijn onderhuidse verdriet echter een kordate en wijze man, groot van lichaam en erg lenig. Wanneer hij in een deur staat met zijn rug tegen een deurpost, kan hij met zijn voet de horizontale bovenstijl van de deur raken. Dat maakt pas indruk op ons en niet zozeer zijn verjaardag. Hij krijgt een hand en gaat dan door met zijn werk. Een eenvoudige en hardwerkende man, zoals er veel zijn in die tijd.

Ook mijn eigen vader kan ik bij de opa's rekenen; ook hij heeft met zijn bijna 85 jaren meegewerkt aan de 800 van het totaal. Daarvoor heb ik -toch ook opa- mijn eigen jaren niet meer nodig en heb dus met een gerust hart het 800-jarige bestaan van ons dorp kunnen vieren.

Toon Hoefnagels

Relatie kapel van Ommel en de familie van Reest

Via Toon van den Eijnden uit Ommel kreeg ik ter bestudering een boek over de kapel van Onze Lieve Vrouw van Ommel. In dat boek is sprake van een Jan van Reest, Minderbroeder uit Weert (geboren in Ommel), die omstreeks 1470 missen opdroeg in die kapel. Voor mij aanleiding om te onderzoeken of die broeder Jan van Reest tot onze stamboom kon horen; immers onze eerste stamvader was een Van Reest.

Het verhaal over het ontstaan van die kapel is echter zo intrigerend, dat ik dat jullie niet wil onthouden.

Omstreeks het jaar 1400 hebben inwoners van Ommel (parochie Asten) op een vroege morgen een Mariabeeldje (dat al enkele eeuwen oud bleek te zijn) gevonden op de afrastering van een bouwland. Omdat daar wonderlijke dingen zouden gebeuren gingen veel mensen daar naar toe. Op een gegeven moment heeft een man dat beeldje meegenomen naar de kerk in Asten, maar toen de man op de terugweg weer langs de plek kwam waar het beeldje had gestaan, stond het beeldje weer op dezelfde plek. Hij bracht het wederom naar de kerk in Asten, maar het beeldje was eerder dan hij terug. Hij bracht het vervolgens voor de derde keer naar de kerk in Asten, maar de geschiedenis herhaalde zich: het beeldje was eerder dan hij weer terug. Toen zeiden de mensen dat dit zo wonderlijk was dat op die plek een klooster moest komen. En ter plekke werd alvast daarvoor een kapel gebouwd die tot stand kwam door veel offers van mensen ter plekke, maar ook uit verre landen door de geruchten over de wonderlijke mirakels die in Ommel gebeurden.

Voor die kapel werd echter een ander mooi maar groter beeld van Maria gemaakt en het oorspronkelijke beeldje werd als onbelangrijk “weggestopt”.

Omstreeks 1470, toen genoemde broeder Jan van Reest in die kapel missen opdroeg kwam een rijk man uit Lierop genaamd Jan Colen,

hem vragen waar dat beeldje was. Broeder Jan van Reest toonde het hem; na overleg waren beiden van mening, dat het beeldje verguld moest worden en een mooie plaats in de kapel moest krijgen. Jan Colen zou het vergulden betalen als het werk af was. Maar de schilder die daarvoor moest zorgen wilde geen geld; het had driemaal geprobeerd het beeldje te vergulden, maar iedere keer was de dag erna het beeldje weer in de oude staat. Broeder Jan van Reest heeft toen het beeldje in een mooie kast – naast het priesterkoor – in de kapel gezet. De volgende dag toen broeder Jan van Reest in de kapel kwam om de mis te lezen, zag hij (en nog enkele andere mensen) dat het beeldje op het altaar stond. De parochianen vonden het toen beter, dat het beeldje bij het andere grotere Maria beeld werd gezet. Zo gezegd zo gedaan. Na de mis zette broeder Jan van Reest het beeldje weer in de kast. De volgende dag toen broeder Jan van Reest – in tegenwoordigheid van omstanders – de kast opende zag men dat het beeldje met zijn aangezicht zo gedraaid was dat het naar het priesterkoor keek. In overleg met de rector van de kerk van Asten werd besloten dat er een mooi tabernakel op het priesterkoor moest komen. En tot meerdere eer van God en Maria werd vanaf dat moment iedere zaterdag het beeldje op een versierde plek op het altaar neergezet, zodat iedereen die daar kwam het goed kon zien. Tot zover de wonderlijke geschiedenis over het ontstaan van de kapel en later het klooster Maria-schoot in Ommel. Sinds 1985 staat het beeldje in een schrijn in de kerk in Ommel. (zie foto)

In onze stamboomgegevens komt slechts één Jan van Reest voor; tweede zoon van ons aller stamvader Hendrick van Reest. Deze Jan van Reest is geboren circa 1425 in Asten-Ommel. In 1470 kan hij dus inderdaad dezelfde zijn geweest als de broeder Jan van Reest die in de betreffende kapel bij die wonderlijke gebeurtenissen was betrokken. Of we er nog in zullen slagen die overeenkomst te vinden is maar zeer de vraag. We gaan dat wel proberen.

John van den Einde, Oosterhout.

De verschijning van Jan van Reest op een feest !

Zoals u bij de familieberichten kunt lezen waren Toon van den Eijnden en Jo van den Eijnden-van Heugten op 10 februari 2012 50 jaar

getrouwd. Wij hadden daarvoor een uitnodiging ontvangen en waren verrast. Vanzelfsprekend zijn we daar naar toe gegaan. Het was nog even spannend want de weersomstandigheden waren niet zo geweldig. Mist, sneeuw en gladheid. We zijn heelhuids aangekomen en Eijsbouts zat al aardig vol. Ook daar was het enigszins “mistig”. Toon en Jo stonden glunderend de genodigden te ontvangen. Bij binnenkomst zaten 3 schattige meisjes in glitterjurkjes aan een tafel met een gastenboek, waarin ieder nog de nodige goede wensen kon schrijven voor het “gouden paar”. Het waren 3 kleindochters die daar hun taak prima vervulden. Heel bijzonder ook dat op een paspop de originele trouwjurk van Jo was neergezet. Helemaal in het wit. Aangekomen bij het paar kregen we een A-viertje in de hand gedrukt waarop het verhaal dat John had geschreven in de familiekranten van september en december 2011. Hierin werd verteld over het ontstaan van de kapel van Ommel en de rol van broeder Jan van Reest daarin. Daarin heeft John geconcludeerd dat het heel aannemelijk is dat deze Jan van Reest tot onze stamboom behoort. Toon had dat maanden daarvoor al mondeling van John gehoord. En dat had Toon dus in zijn oren geknoopt.

Er broedde een plan in zijn brein. Hij heeft er de benodigde geheimzinnigheid over betracht.

NIEMAND wist wat zich daar in zijn hoofd ontspon. Zijn kinderen niet maar zelfs zijn eigen Jo niet! Toen het feest naderde dat zij 50 jaar getrouwd waren en de kinderen vroegen wat zij voor een cadeau zouden willen krijgen, antwoordde Toon dat zij dat niet hoefden te doen omdat hij zelf al voor een cadeau had gezorgd.

Op de dag van het feest werd 's morgens bij café Eijsbouts een kunstenaar gesignaleerd met iets groots!! Tot verbazing van de aanwezigen en grote blijdschap van Toon werd daar een bronzen beeld bezorgd van ruim een meter hoog. Het stelde broeder Jan van Reest voor, met in zijn arm het bekende Mariabeeldje uit het verhaal van de kapel van Ommel. Toon had de kunstenaar die opdracht gegeven en dit was zijn cadeau. Natuurlijk ook het cadeau van Jo, maar die wist het volgens ons toen nog niet. Ook wij waren aangenaam verrast toen we het beeld zagen staan, want wij puzzelen natuurlijk al ruim 21 jaar in onze stamboom. We maakten een foto voor het archief en

voor de vermelding in de familiekrant en zagen – toen we wat beter naar het gezicht keken – verrassende gelijkenis met het gezicht van Toon. Dus, er is geen twijfel meer mogelijk, met zoveel gelijkenis MOET die Jan van Reest wel tot onze stamboom horen!! Daarna vroegen wij Toon waar dat beeld gezet zou gaan worden.

Zijn oogjes begonnen te glimmen....dat zou toch wel de kerk in Ommel moeten zijn, waar ook het Mariabeeldje staat. Bij een later bezoek aan de zussen van Toon, waar hij en Jo ook bij waren, vertelde Toon nog dat het wel een duur beeld was geweest maar meer dan de moeite waard was omdat het een **DIEPTE-INVESTERING** was. Wij keken hem niet-begrijpend aan waarna hij het uitlegde. In zijn leven was hij tot nu toe niet zo'n hele beste geweest, zo vertelde hij. Wij hadden daar zo onze twijfels over, maar dat terzijde. Als zijn tijd gekomen was, zo zei hij, en dan aan de hemelpoort zou komen, dan zou Petrus wellicht besluiten hem er niet in te laten. Dan zeg ik – zo zei Toon – “haal die Jan van Reest er maar even bij”, en als die mij dan ziet staan, dan zegt hij “O, dat is zo'n beste vent, die heeft nog een beeld van mij laten maken, wat nu in de kerk van Ommel staat; laat hem er direct in”. Een enigszins doortrapte zet, volgens ons, dus wij weten nog niet zeker of dat wel een vrijbrief gaat worden, Toon. Al met al natuurlijk een heel mooie en bijzondere actie om zo'n beeld te laten maken en als het echt in de kerk van Ommel komt te staan heeft Toon helemaal geschiedenis geschreven.

Alleen een creatieve warme geest kan zoiets bedenken. Dank je wel Toon en Jo, namens alle mensen van de stamboom die nog leven en hen die geleefd hebben, dat durven wij wel te zeggen. Wij vonden het ontzettend leuk om erbij te mogen zijn.

John en Ine van den Einde, Oosterhout.

Te voet dur Aasten (deel 13)

Verteld door **Piet Feijen**.

In de jaren 80 van de vorige eeuw wandelden leden van de Bond voor Ouderen onder leiding van hun voorzitter Piet Feijen, door Asten. Zij maakten een overzicht van Asten van ongeveer 1920 tot 1985. Velen van u zullen zich de mensen, hun beroepen en hun eigenaardigheden nog wel herinneren. Ook de behuizingen en straten van die tijd. Al is het nog niet zo lang geleden, er ligt hier misschien een taak tot navolging zodat ook het nageslacht aansluiting kan vinden met het huidige Asten. Van wat verloren ging en er bij kwam.

Toen ze op zondag 31 Oktober bijin kwamen in de nèèij Kerkstraot nummer 4 hâ iedereen goei zin. Mer Pirke wist toch wir wâ. Ja, we kannen naw wel stuiten, mer ik ben bààng, dè onze goeien oogst de prijzen zal drukken. Gè wit altijd wâ zi Peer, vertèèlt mer us iets plezierigs. Dè kaan-de hebben, zi Pirke. "Ons Miet is vur de zoveelste keer wir angetèèld". Ze làachten zo hard, dè Jan Vaalman die van buiten kwam, het nie begreep en durum vurstèelde mer me an 't kuieren te gaon. Het proficiat wensen kwam later wel, in Hotel "De Arend" bij Jan Verdijsseldonk, ôk van Jan Vaalman.

We gaon hier links het huukske um, zi Jan, mer nie nô Gondekus en Mina's. Hier in di groot huis hi laang de familie Sengers gewoond, die 'ne kruideniers winkel hâ. En in die zelfde winkel wonen naw Nölleke Sanders en de dochters Marie en Anna. (Marie trouwde latter met Piet de Bruin, die vanuit het Westland as tuinman bij de "Franse zusters" werkte). Zoon Frits viel in het verzet 1940-1945 in de buurt van de "Zwarte Plak". Anneke drijft de winkel naw nog.

In deez' aauw huiskes wonen Bert van de Kerkhof en Willem Poel (Hoebbergen); latter Sjef Putten en Jans Doucé. Di hier is Hoebens pèèijke, en dan ston we vur het postkantoor. Jammer, dè het postwa-gentje naw àachter sti, want de post die mi d'n tram meekumt gaon ze daormi afhale en de Verdonschotten, de Snijdersen en de van der Heijdens brengen hem dan rond. (Na de bouw van het nieuwe postkantoor woonde hier de Burgemeesters Wijnen, Ploegmakers en

Rutten. Nu is er de afdeling Sociale Zaken. Gelukkig hebben onze leden met "de Sociale dienst niet veel van doen).

Di hier is Hoebens pèèijke

En hier in di herenhuis woont Mister ten Haaf, hoofd van de jongensschool, en hij hi 'n kostschool an z'n eigen in di groot huis, allemaol

rijkelui's jongens. Meneer ten Haaf moet op advies van de Bluijssens nô Aasten gekomen zijn. Hier langs woont Mister van Helden. Die gift ôk nog landbouw-aovondcursus vur de joong, mer ôk nog wel vurde aauw boeren. Dan kommen we bij de woning van oud secretaris Veltman. (In het eerste woont nu een echtpaar van de rijkspolitie en dan Mevr. Raymakers-Hoes, de vrouw van onze vroegere secretaris). En hier is het café van Gondeke en Mina Koolen, mer dè kèende ge al goe genôg. (Later bazar "De Pelikaan" van Bekken, winkel en wasserette Linden, nu friture van Baar).

We steken de Meulenstraot over en dan zien we achter Hotel Gitsels hier twee onder een kap, de fam. van Empel en de fam. Wijnands, d'n "Avvekaot", die tevens barbier is. Toch is het hier 's-Zotterdags, vural 's-avonds oppassen, want d'n "avvekaot" gooit altijd het scheerwater, mi zeep en baard dur de veurdeur buiten en dè treft dan nog wel 's iemand. Zo was dè ôk mi Kubeske Bouwmans, mer die hi t'r 'ne schônne baard an overgehààuwen, um dè tie sindsdien nooit mer nô d'n barbier is gegaon. (Later Graard van Lierop en Janus de Frie, die zowel

groente, fruit, vis en ijco als in petroleum handelde. Nu benzinepomp van garage de Wit).

De lezer zal begrijpen, dè er veul meer is as hier sti beschriiven, mer as we alles vertellen wordt het te laang. Mer dè ze in Hotel "De Arend" ôk wir gezellige mensen antreffen, lèèsde ge de volgende keer.

Vur dè ze in Hotel "De Arend" van Jan Verdijseldonck en Antje van Hoek binnen gingen, vroeg Pirke nog an Jan Vaalman, wâ 't verschil was tussen café en hotel.

"In 'n hotel kan men eten, drinken en slaopen. Dur de week zijn er dikwijls gasten, die bij d'n Bleijs of bij Ture's zaken kommen doen en die kannen van 'n hil eind kommen, zelfs uit Engeland, Duitsland en Amerika, en die kannen nie gauw efkus op en nir.

En bij d'n Baron kommen ôk nogal 's gasten en zo kumt 't dè we drie hotels hebben; "Gitsels", "De Arend" en "De Keulse Poort" van Sengers. De Lèèste naam zal nog wel van vruuger zijn, toen er nog gin aander vervoer was en veul mi perd en kaar vervoerd moest worren, via de "Keulse baan".

Dè gij dè allemaol wit, Jan. Daor heb ik as klèèn boerke naw wir ginne weet van.

Mer die hotels hebben allemaol ôk gewoon café, dus gaon we naw in café "De Arend" 't een vatten en we treffen daor allemaol goei Aastens volk. En dè bleek. Hoewel ze er lang nie iedereen van kèènde, hân ze gauw genug goeie naard in. Dè kwam um dè ze Willem van Lieshout kèènde, die an 't buffet stond. En toen Toon van Narus-ome 'n rondje gaf vur alleman, was 't ijs gebroken en werden ze an 'n schön ronde toffel genodigd. 't Was 'n heel gezellig café, mi an de muur schôn plakaten van Jenever, van Cooymans Bitter, van levensverzekeringen en biljetten van Notaris Hochers, dè er 'n boerderij van de erven van Bussel zou worden verkòocht, 't woonhuis in d'n Driehoek van Hanneke Jelissen en dè t'r 'ne kòòpdag was van huisraad bij de fam. Verberne in de Torenstraot, betaling "a, contant". "Zegt het voort". Er hing ôk 'n zwart bord vur mededelingen as gè iets vèl had, mi krijt op te schrèeven. D'r waren twee spaarkassen; "Ons belang" en "t Kermispötje". Bijzondere belangstelling hâ Pirke vur 'n schilderij wör 'n koe, de veeköpman en n'n boer op stonden. D'n boer trok veur an 'n zilke, de veeköpman an de staart. En wie is die koe an 't mèelken? wou

Pirke weten. Dè is naw n'n avvekaot, zi Jan, die mèèlkt de koe, de köpman en d'n boer. Dè kriegde ge as ge gaot procederen. Nooit doew Pirke, zi Jan, nooit doew.

't Was 'n bietje wennen, mer nô 'n hortje werd er toch gezellig gebuurt en mi zessen gejust. Jan van Eijk, die 'n 'blouw week in Weert wönde, was mi de stoomfiets gekommen, hâ 'ne lerre jekker ân, 'n pet mi grote kleppen en 'ne stofbril op en stond ân 't buffet mi enkele aander te praoten.

Na de bouw van het nieuwe postkantoor woonde hier de Burgemeesters Wijnen, Ploegmakers en Rutten. Daarna was er de afdeling Sociale Zaken

't Limburgs gi mè al goe af, zi tie, en meteen dörop, kom mannen, ik zal mer 's gangen, ik heb hier al zo lang gestangen, wâ Willem van Lieshout di opmerken; dè zou ik ôk wel kanne, as ik dè kös. Jan was blijkbaar vereerd mi die opmerking, want hij gaf 'n rondje. Hij hâ latter nog wel wâ moeite um de stoomfiets ân 't lopen te krieggen, mer toen ie 'n hortje gedouwd hâ, tufte ie op Weert ân.

Karel Aarts uit Heusden was ôk in "De Arend" en um dè 't bekèènd was dè Karel schôn verhalen over de Pil kon vertellen, vroeg iemus hoe of 't di jaor mi de pilpuisten was.

Dur zal ik oew us 'ne grap van vertellen, zi Karel. Onze Willem-oom hâ t'r inne uit gegraaven wor ons klotkaar ân vol was. En zwaor !

"t Perd hi dikwijls ân moeten zetten um 'm thuis te kriegen.

Half Heusen kwam kieken en as onze stoomkittel nie zo hôg hâ gestao hâ tie er nie onder gekannen. En ongelògen wör, virtien dààg hâ tie al gebrand vur dè Willem-oom 'm um kos drèèijen en toen vloog er nog n'n uul uit mi twee joong.

't Was zo echt vertèèlt, dè Antje dur 'n rondje op gaf.

Hoe laat het in "De Arend" is geworren, vertèèlt de geschiedenis nie, mer toon van Naris-ome wist wel, dè t'r enkele huisarrest hân gekrigger, Pirke ôk, volgens Toon.

Um dè Sinterklös op Zondag viel, was afgesproken dè ze dan mer wir bijin zouden kommen. Ze konden dan thuis goe gemist worren. Jan hâ vurgestèèld um in 't café van Piet van den Eijnden te verzamelen. Die hâ ôk nog 'n bakkerij en 'ne winkel. (Later werd dat Schriks Drukkerij met winkel. Rijwielhandel Noudje Mischiels, nu café "De Mert"). En dan hier Driek van Straotum, ôk mi café en winkel, en zô âs ge ziet ,n etalge met spiegels en op z'n Frans mi gauw letters erop "Pateserrie". (Later woonde hier Jan Eijsbouts van de kinde-ren, getrouwd mi Hanneke van Straotum. Jan was bakker, kastelein en gemeente ontvanger. Van de winkel werd een woonhuis gemaakt, het café bleef en is nu "De Sportvriend). Dan kriegen we onze klokken-maker Piet van Bussel, wijd en zijd bekèènt (zoon Lambert volgde hem op; nu kleinzoon Joep. Het café is nog laang blijven bestaan. Nu is er Philipsen).

En hier die grote winkel hi n'n oosterse naam "Toko". 't Is 'n soort bazaar. De "Toko" kon het blijkbaar niet redden in Aasten, want hij brandde af onder verdachte omstandigheden. Er bleken ôk hier en daor spullen uit de verbrande "Toko" te staon. En er kwam 'n liedje over, wôrvan hier één coupletje;

"Bij Jans Doucé in huis
dôr stond 'n nieuw fornuis

en heiligen met en zonder kop
die prijkten er bovenop".

(Later werd dit pand bakkerij van Haandel en Obbema).

Di is 't café van Ties en Miet van Deursen. Ties is ôk nog ânnemer. Cato, Louw, Eimert en Harrie zijn keinder. (Nu Richard Berkers). En in di dubbel huis wonen de keinder Joppe. Frans is schilder, Jan klompenmaker en Leen en Truda zijn de huishoudsters. In de twidde deur wônt Thömmeske Peeters, die schildersknecht is bij Huub Knaapen. (Nu Sprenkels schoenen). Bartel Bax, mi dochter Betje en Kobus en Frans de zonen wonen hier, in die sigaren en drankwinkel. (Nu toonzaal Jeuken). Frans bouwde later het huis, waar nu Fa. Warner is. Kobus en Frans zijn echte gemeenschapsmensen die aktief waren voor processie's, bedevaarten, de H.Familie, muziek (St,Cecilia), toneel (St.Paulus, koninginnenfeest enz. En ze hân 'n Heer-broer bij de Witte Paters.

Het woonhuis-café hierlangs is van timmerman-ânnemer Toontje Gielissen. (Later winkel in koloniale waren van "Notten". In het huis woont nu nog mevr. Gielissen Engelen en het bekèènd café "De Noordhoek werd afgebroken en daar staan nu de reformwinkel en het pand van Heijligers-Poels).

De geachte lezer(es) zal begrijpen, dè het evenzeer um gepaste gezelligheid dan um 't wandelingetje ging. En toen Jan Vaalman gelijk krig in z'n weersvurspelling um dè 't ging sneeuwen, zi Pirke; naw dè onze leidsman ôk nog 'ne waarzegger blijkt te zijn, stel ik veur um nô Franske's te gao, hier tiggenover, nie te laot nô huis te gao en mer wir gauw genôg bijin te kommen. En zo gebeurde.

Wordt vervolgd

VRIENDEN VAN HEEMKUNDEKRING DE VONDER

Acfis Business Centrum, Ter Hofstadlaan 75, 5711 VV Someren
Dhr. en Mevr. van Acker, Hombroeckstraat 1, 5721 AV Asten
E T B Willem Bos, Trasweg 5, 5712 BB Someren-Eind
Campanula Fysiotherapie, Floralaan 22, 5721 CV Asten
Cortooms-Verberne Bouw-Timmerbedr, Molenakkers 5, 5721 WR Asten
Driessenbouw Asten BV, Postbus 90, 5720 AB Asten
Geven Annemersbedrijf BV, Ommelseweg 48, 5721 WV Asten
Gianotten Adviesbureau, Witvrouwenbergweg 8h, 5711 CN Someren.
Hoeborgen Belastingadviesgroep Asten, Julianastraat 2, 5721 GL Asten
Isobouw Systems BV, Kanaalstraat 107, 5711 EG Someren
van Kaam Netwerk Notarissen, Postbus 111, 5710 AC Someren
Notaris Kessels, Wilhelminastraat 30-32, 5721 KK Asten
Larco Foods BV, Industrielaan 10, 5711 CX Someren
Leenen Someren Beheer BV, Dr. Einattenlaan 28, 5711 AW Someren
Leenen Steengoed, Vaarselstraat 34, 5711 RE Someren
Garage Linden, Ter Hofstadlaan 140, 5711 VZ Someren.
Beheermij van der Loo, Markt 10, Asten. (Postbus 13, 5720 AA)
van Stekelenburg Assurantiën, Postbus 61, 5720 AB Asten
Strijbosch Makelaardij, Hofstraat 24, 5721 BB Asten
Dhr. H.v.d.Vijver, Bosweg 7, 5754 PV Zeilberg
Mevr. Wijnen, Speelheuvelstraat 41, 5711 AT Someren
Wijnen Bouw en Service, Dorser 2, 5711 LE Someren
Dhr. en Mevr. de Wit, Speelheuvelplein 4, 5711 AR Someren
Dhr. en Mevr. v.d. Zanden, Jan v.d. Diesduncstraat 17, 5721 VN Asten

Dankzij de Vrienden en donaties van het Van der Loo Fonds, Rabobank Peelland en ONA heeft de Heemkundekring interessante projecten kunnen uitvoeren.

Vrienden van de Heemkundekring maken onze activiteiten mogelijk.
Hebt u interesse ? Info: bestuur Heemkundekring De Vonder